

Balada o Hrořmírovi

Hrořmir,
syn Hrořgarův,
byl povolán ke dvoru Vjindaka,
syna Vjinmora, krále Evensnowu.
"Ty, jenž vládneš mocí čarovnou,
vyzývám tě, aby ses vydal do Aelfendoru,
protože jeho pradávni válečníci mou zemi napadli
a s sebou své sbratřilé demony přivedli,
by děsili můj lid."

Hrořmir,
syn Hrořgarův,
vyslyšel slova Vjindaka z Evensnowu.
"S pomocí své Mrazivé hole
bych ti samozřejmě rád pomohl,
ale už jsem přijal jiný úkol, musím
do hodiny 12 korbělů medoviny vypít
a čtyři dívky v posteli obšťastnit.
Všechny dvakrát.

Proto musím, ač nerad, odmítnout."

Král se Hrořmírovi
vtipnému duchu nezasmál.

"Z titulu své cti
musíš pomoci cíli mému.

Protože ty musíš pozvednout meč
svého společníka Darfanga,
který se toho úkolu zhostil a selhal."

Hrořmir se zasmál.

"Teď už jest zřejmo, že žerty si ze mě tropíš
Můj ctěný druh Darfang by nikdy neselhal.

Na světě lepšího bojovníka není.

Jestližeš vyslal jej do boje, padnout nemohl."

"Neřekl jsem, že padl.

K temnému králi Aelfendoru se přidal,
a tím svou čest i
čest tvoji pošpinil."

Hrořmir nemohl těm slovům uvěřit,
ale teď si byl jist, že Eversnow
nelže.

Po dvacet a tři dny tedy jel
do země noci, království strachu,
kde lidé nikdy neodkládají svíce,
jelikož vědí, že Zlo by je pohltilo,
kdyby beze světla se ocitli.

Výsostné území tří temných králů:
Aelfendor.

Tam, s loučí v ruce, Hrořmir
projížděl strašidelnou krajinou
a utrápenými vesnicemi,
přes černé brány
ještě černějšího aelfendorského hradu.

Tři temní králové při pohledu na
mocného Hrořmíra svá čela svařtili a

vyvolali svého šampiona
Darfanga zvaného Čepel.

Můj drahý příteli!

Zvolal Hrořmir do Síně noci.
"Mé oči mě musejí zrazovat,
jinak uvěřit bych musel, že
se Zlem se spojiv,
cestu cti a bratrství jsi opustil!"

"Hrořmire!"
Ozval se temný hlas Darfanga zvaného Čepel.
"Jestli teď neodejdeš,
jeden z nás musí zhynout,
neb mé srdce nenávidí plane!"
"Hrořmir však připraven k boji byl
a v Síně noci se rozlehly
zvuky nekonečného souboje,
jak na sebe Darfangova čepel a
Hrořmírova hůl narážely.
Jak mocný válečník a mág,
kdysi nerozluční druhové, nyní na život a na smrt nepřátelé,
bojovali, jejich bitva celou zemí otrásala.
Kdyby v Aelfendoru bylo slunce,
podle něhož by čas mohl plynout,
možná by bojovali celý rok.
A jeden z nich vyhrát by mohl.
Hrořmir však i přes temnotu
v očích svého bývalého přítele slzy zahlédl.
A pak si všiml, že Darfangův stín
jako by jeho nebyl.
A tak svou Mrazivou holí namísto
Darfanga jeho stín zasáhl.
Ten vykřikl.
Zadrž, smrtelníče!""

Ze stínu stařena se zjevila,
shrbená a do pláště s kápí zahalena.
Ze svého stínu bez tváře zasyčela:
"Smrtelníče zvaný Hrořmire,
duše tvého společníka blízkého
stala se hračkou mou,
ale mohu ji za tvou vyměnit.
Jelikož sice oba silné paže máte,
ale ty k tomu bystřejší myslí vládneš.
Přesně téhož moji synové, temní králové,
pro svého šampiona Aelfendoru potřebují."
Udatný Hrořmir se vůbec nerozmýšlel
a prohlásil neohroženě:
"Temná stařeno, propusť Darfanga,
a můžeš využívat vůli mou."
Stařena se zasmála a Darfanga propustila.
"Bys zachránil čest svou, musel jsi čin tento vykonat.
Teď však budeš beze cti žít, smrtelníče,
jako šampion temných králů, dědiců mé šedé vůle.
Musíš jim pomoci Aelfendor rozdělít
a mě, mě musíš milovat
a učinit ze mě svou paní jedinou."

Jelikož ztratil čest svou
a jeho drahý přítel se obětoval,
byl vznešený Darfang připraven dýku vzít
a do svého dobrého srdce ji vrazit.
Hrormir však ruku svého bratra zastavil a zašeptal.
"Ne, příteli,
počkej na mě v hodovní síni ve vesnici."
A pak Darfang zvaný Čepel opustil hrad,
zatímco Hrormir stařenin
seschlý pařát uchopil a ke svým rtům přitiskl.
"Temná stařeno, slibuji,
že budu ctít pouze tvá černá slova,
že od pravdy se odvrátím,
že budu cílům temných králů nápomocen,
že jejich dědictví spravedlivě rozdělím,
že milovat tě budu a
že v mé mysli navždy krásná budeš."
Pak se Hrormir se stařenou odebrali
do síně Srdce noci.
Hrormir líbal její seschlé rty,
a její seschlá, povislá ňadra
po deset dní a deset nocí.
A Mrazivá hůl zatím konala své dílo.

Pak laskavá Kynaret přes hory a lesy
Aelfendoru medové větry rozvála
a Dibellino hřejivé teplo
tamní květy plně odhalit jejich nevidanou krásu přimělo.
A tak se Aelfendor zahradou všech smyslů stal.
Vyděšení služebníci temných králů
do světa, ve kterém čeho bát se nebylo, procitli.
A tak se po kdysi temných vesnických ulicích
hluk oslav rozléhal.
V hodovní síni vesnice se Hrormir
se svým drahým přítelem Darfangem objímal
a společně hojně medovinu popíjeli.
Temná stařena se také usmívala,
stále ještě ve své měkké posteli.
Spala, dokud se její odhalené tváře ranní slunce nedotklo.
Pak vstala a vše uzřela.
A věděla, že všichni ji nyní spatřit mohou.
Tu vykřikla:
Smrtelníče!

Jak stařena do hodovní síně vběhla,
kolem sebe nejčernější temnotu sesílajíc,
na zemi noc se rychle snesla
Všichni hodovníci však stále viděli
ve stařenině odporné tváři
její hněv.
A strachy se roztrásl.
Říše, pravila stařena, "se
měla mezi dědice mé rozdělít.
Aelfendor však vcelku zůstal,
zatímco mé děti na skřípec
nataženy a na kusy roztrhány byly."
Hrormir se bavil převelice.
Svůj smích však medovinou spláchl,

neb nikdo by se daedří Paní noci
vysmívati otevřeně neměl.
Bez šedé kápě a černé noci
její šeredná tvář dokonce
i měsíce donutila se skrýt.
Mocný Hrormir si však strach nahnat nenechal.
Kde je tvá kápě, temná babo?
"Smrtelník mi ji sebral, beze strachu.
Když procitla jsem, má tvář odhalena byla,
mé království světlem zalito,
mí temní dědici na kusy rozsekáni,
A zde, můj šampion se mi směje.
Ano, vskutku jsi dostal svému slibu,
a od pravdy ses odvrátil."

Hrormir,
syn Hrorgara,
se poklonil stařeně, královně své.
"A co víc,
dokud nepropustíš mě, budu ti takto sloužit i nadále."
"Bystrá mysl je u šampiona
vskutku rys ošidný."
Stařena Hrormirovu duši propustila
a on zas její kápi odhrnul.
A tak ve světle nejtemnější temnoty
opustila Aelfendor navždy.
A po vypití dvanácti korbělů medoviny
a noci obcování se čtyřmi dívkami,
s každou dvakrát,
se Darfang do Evensnowu navrátil
s Hrormirem,
synem Hrorgara.